

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΑΝ...

ΘΥΜΑΣΑΙ ;...

Θυμάσαι ;... "Ηταν μιά βραδιά άνοιξιάτικη, μιά βραδιά γεμάτη γαλήνη μιά βραδιά άπό κείγες πού μαγεύουν τις ψυχές. "Η ανοιξή δύογιαζε σ' άρωματα πού σκόρπιζαν με τ' άπαλό άγειρι, γύρω, τ' ανθισμένα λούλουδα, ή λεμονιές, ή τοιανταφυλλιές. "Ηταν μιά βραδιά γεμάτη ποίηση γεμάτη γοντεία. "Ηταν μιά άπό κείνες πού άντικουν άπολειτιστικά στὸν "Ερωτα.

Θυμάσαι ;...

"Ησουνα κοντά μου, πολὺ κοντά μου" γυρμένη έπανω μου. Βουβοὶ κ' οἱ δεξιές άπειρέμε τὸ θῦμας νὰ πλανιέται σὲ χίλια δυό φαντασιακά ονειροπολήματα μὴ τοιμώντες νὰ τραβάσουν τὴ γαλήνη τῆς βραδιάς έκεινης.

"Εξαφανια μιᾶς μουσικῆς—τῆς φωνῆς σου—τοὺς ἀπαλοὺς τόνους ἀκουσα... "Έλμα δική σου... δῆλη δική σου... "Ο νοῦς μου, ή στέψεις μου, ψυχή, καρδιά, σάμα, διὰ δικά σου. Γ' δλα αὐτά δάν σου ζητῶ τίτος! Άλλο παρόλα λίγη άγαπη Μή μ' ἀρνηθῆς. Λίγη άγαπη, εἴστω καὶ φεύτηκι! Θέλεις; "

Τρελλός άπ' τὰ λόγια σου αὐτά, τρελλός άπο τὸν πυρετὸ τῆς άγαπῆς, πού κρυψά τόσο καρδιὸ μ' ἔκαιε, σ' ἄρπαξα σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά μου καὶ σοικέλεισα τὸ στόμα μὲ φιλιά, γιὰ νὰ μὴν ἔξακολουθήσῃς. Καὶ σου ἐλπα... Καὶ δένθηκα... Δένθηκα νὰ σ' ἀγαπῶ στὰ γέματα! Ἀφοῦ δὲν είχα νὰ δώσω πειά τίποτα στὰ τόσα ποὺ μοῦ ἔδινες γιατὶ διὰ εἰχα νὰ σοῦ δώσω τὰ εἰχες πάρει μόνη σου, τὰ εἰχες κάνει δικά σου άπο καιρό...

Πίστεψε. "Η φύλαγα ποὺ μέσα μου καίει θὰ σβήσῃ τότε μόνο, διαν θὰ σβήσου κ' ἔγω. Θά σ' ἀγαπῶ ως τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ μάτια μου θὰ κλείσουν στὸν αἰώνιο θνατο. Σ' ἀγαπῶ... "Ως τότε θὰ σ' ἀγαπῶ... "

Η τελευταία μου σκέψη, δύναται νὰ σένα, νὰ είνε νὰ σοῦ πᾶ, ἀκόμα μιὰ φορά πᾶς σ' ἀγαπῶ...

"Ελα... σκέψεις άπὸ πάνω μου... Σὲ λίγο η ψυχή μου φεύγει, φεύγω κ' ἔγω. Φίλα με!.. Elvne τὸ τελευταῖο φιλί αὐτό. Μέσα σ' αὐτὸν είναι η ψυχή μου, η ἀγάπη ποὺ είχα γιὰ σένα... Είσαι σύ.

"Ελα, έλα... "Ελα πειδ κοντά, ἀκόμα, ἀκόμα... "Ετσι. Πάρε, πάρε στὸ στόμα σου τὴ στερνή μου πονή... Μέσα σ' αὐτή θὰ ιωύσης εμένα...

Πῶς σκοτεινιάζεις γρήγορα! Μή φύγεις. Μή μ' ἀφίνης. Κοντά μου, ἀκόμη πειδ κοντά μου, έλα... "Ακου: στὸ μνῆμα ποὺ σὲ λίγο θὰ κατέβω μέσ' απ' αὐτό θὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα. Σᾶν μὲ θάμψουν μὴ φύγεις. Μείνε, μεινὲ ώς ποὺ νὰ φύγουν δλοι. Τότε πάνω άπὸ τὸ βαρύ χώμα ποὺ θὰ μὲ σκεπάζει σκηνή κι' ἀκόμη πησε τ' αὐτή σου. Θ' ἀκούσης χτύπους! Μή τρομάξης, θὰ είνε η καρδιά μου πού θὰ κυνάῃ ἀκόμη γιὰ σένα.

Καὶ πέρα απ' τὸν τάφο μου, ἀν' ιπάρχη ζωή, θὰ σὲ θυμάμαι. Θὰ θυμάμαι τὰ χάδια σου, τὰ φιλά σου, τὴν ἀγκαλιά σου, τὸ προσωπάκι σου, τὴν ἀγάπη σου, τὴ σε λατρεύω.

"Ακου, ἀκου καλά! "Ακου τὴ στερνή μου θέλησι... Μήν γλαψεις. Πᾶς κρυώνας! Σφίξεις μὲ πάλλοτα, ζεστανὲ με στὴν ἀγκαλιά σου... Πολύ, ἀκόμη πειδ πολύ... Μή, μή μ' ἀρήστης νὰ μὲ πάρη. Κράτα με σφιχτά. Κρυψε με στὴν ἀγκαλιά σου, η ἀγαπῶ!..."

Γιάκος Παπαδιαμαντόπουλος

πὸν ἀνεικαθιστοῦσαν τὰ μαργαριτάρια ποὺ τὸ βασιλόπουσλο ειχε δυσίστει, γιὰ νὰ οώσῃ τὸ φτωχὸ φαρρᾶ. ἀπὸ τὰ μαρτύρια τοῦ τοκογλύφου...

"Εσοι τὸ βι. πλόπουνο γέρωσε σπίτι τον γιατρεμένο, εὐτυχισμένο, μὲ τὸ γιογράνι τῶν
ἀστρων ποὺ τοῦ χάρισε σ δ

Ιπούνς, δ Υίδης τοῦ Θεοῦ.

Νικόλας Ρέινωφ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

'Η διμελέττα μὲ ζαμπόν

Σὲ δὲ καριά τῆς Μεσομερινῆς Γαλλίας, συνειθίζονταν ὡς ἀπαρτεῖτο τὸς ήμερες τοῦ Πάσχα ψαπτέτα μὲ ζαμπόν.

"Ενα Γαλλικὸ περιοδικὸ φωτάει σχετικῶς :

— Ξέρουν ἑκεῖνοι ποὺ τρώνε, τὴν νόστιμην αὐτὴν Πασχαλινὴν διμελέτταν, τὸν ἔθιμο αὐτὸν, ἔχει τὴν καταγωγὴν τον, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Καρδολον τοῦ Μεγάλου;

Τὴν ἐποχὴν ἑκεῖνην δὲ Γουλιέλμος δὲ πρώτος, κύριος τῆς Ακαταστάτης, ὁ δόποιος κατέπιν οὐεγνωμόσθιος ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τον, τὸ παράδειγμα τῆς ἑγκατεστίας.

Τὸν Σαρακοστὴν κανένας ἄλλος δὲν νήστενε, μὲ τὸν αὐτὸν διατηρούσαντας αὐτὸν.

Καὶ ὅμιλον δέν τρέωγε κρέας, ἀλλὰ σύντε αὐγὰ ἄγγιζε καὶ τὶς σαράντα ημέρες τῆς νησείας, ἀν καὶ τρελλαίνοταν κυριολεκτικά γιὰ τ' αὐγὸν.

Ἐπίσης μεγάλο, πάθος ειχε καὶ γιὰ τὸ ζαμπόν.

Μία χρονια νοῦς τῆς λειτουργίας κοντά στὸν φύγα αὐτὸν, τὸν πτανθίσσομενός ας μα, λαζαρίτη, δὲ μιὰ καὶ τὸ σαρακοβῆκε πολὺ ώχρον καὶ τὸν ὄποιοστον, γιὰ τὸ θάνατον τοῦ τελείωνε, δὲ τὸν ίκανοποιούσον, γιὰ τὸν οὐασαδέ οὐερόσα τῆς στενού τελείωνε, δὲ τὸν ικανοποιούσαν τὸν κάτι τέλειοτε γιὰ τὴν τρεματικήν την.

— Δὲν θὰ μὲ ίκανοποίησεις, τὸν πλάντην δε Καρδολος, ἀν δειρῆς τὸ μέσον, γιὰ μού φωιάσης ἔνα φαγπτέ μὲ τὰ δυὸ ἀγάλα αὐτὴν τὴν πτάμη ποὺ φαγπά, τὰ αὐγὸν καὶ τὸ ζαμπόν.

"Ο μαγειροκαλόγιος ἔπεισε τότε σὲ μεγάλο σκέψι!

Πῶς θὰ ἔφτιανε ἔνα φαγὶ μὲ δύο τόσο ἀντίθετα πρόγματα; Τὰ αὐγὰ καὶ τὸ ζαμπόν; Σκέψθηκε, σκέψθηκε δύος τῆς ημέρες Μεγάλης 'Εβδομάδας καὶ τέλος τὸ Μεγάλο Γάβριθο τὸ άνακαλύψε.

Άνακαλύψε τὴν διμελέττα μὲ ζαμπόν.

Καὶ ζέρετε πῶς;

"Ενας βρούδος τὸν τρέωγε κρεψά σαλάμι. Μόλις ειδε τὸν καλόγρο, τὸ πέταξε σὲ μιὰ κατασρόλα, δπον χωρίς νὰ τὸ προσέξῃ ειχεν οπάσει κ' ειχε βάλει καὶ τοὺς κρόκους τὸν αὐγῶν γιὰ τὸ γλυκό τοῦ Πάσχα.

Όταν ἔβαλλαν τὴν κατασρόλα, γιὰ νὰ ψυθοῦν λίγο οἱ κρόκοι αὐγῶν καὶ νὰ τριφθοῦν ἔπειτα ἀπάνω στὴν γέμισι τοῦ γλυκοῦ, μιὰ δρεπτικὴ μοσχοβούλια, κτύπησε τὸ φυσθούνια τοῦ καλογρήνου.

Κνιττάζει βλέπει ζαμπόν φυμένο μὲ αὐγά!..

Καὶ ἀμέρως τοῦ πλαθεν ἡ ίδεα τοῦ νέου φαγπτοῦ.

"Η λοτορία δὲν διαφύλαξε τὸ σύνομα τοῦ καλογρήδου αὐτοῦ, ποὺ ἔφευρε αὐτὴν τὴν διμελέτταν, ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία της, τὴν τέτοια, ποὺ καὶ σήμερα ἀκόπι, δὲν μένει χωρίστη στὸ Μεσομερινὴ Γαλλία, δπον καὶ πειδ φωτήδης ἀκόπια χωρίστη, νὰ μὴ φάρ τὸν Πασχαλινὴ τον αὐτὴν διμελέττα.

Η Πασχαλικὴ τοῦ Λεύθρου.

Κανεὶς δὲν ξέρει τὴν λοτορία τῆς μεγάλης ἑκείνης δλάνθιστης ποὺ εινε ἔξω ἀπὸ τὸν σταθμὸ τοῦ Λεύθρου τὸν Παρισίων;

"Η λοτορία δὲν διαφύλαξε τὸ σύνομα τοῦ καλογρήδου αὐτοῦ, ποὺ ἔφευρε αὐτὴν τὴν διμελέτταν, ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία της, τὴν τέτοια, ποὺ καὶ σήμερα ἀκόπι, δὲν μένει χωρίστη στὸν Γάλλων αἰχμαλώτων, ἀπὸ τὴν Γερμανία, στὸ Γαλλία.

"Έναν γεαρό κορίτσιο, κατέβηκε τότε κάτω στὸ σταθμό, μαζὶ μὲ τὶς ἀλλες τῆς γυναικειῶν ποὺ περιμέναν τοὺς δικοὺς της. Περίμενε καὶ αὐτὴν τὴν ἀρραβωνιαστικὸ της καὶ τὸν ἔφευρε γιὰ δῶρο καὶ μιὰ μικρή γλαστρούλα, μὲ μιὰ πασχαλιά.

"Έκει δῆμας, ἔμαδε ἀπὸ τοὺς ἀλλούς τὸν στρατιώτες, δτι δ ἀρραβωνιαστικὸς της πέθανε στὸν αἰχμαλώτισσα.

"Τὸ χτύπημα πάντα τὸσο δύναται γι' αὐτὴν ποὺ λιποθύμησε καὶ τὴν ξέρεισε τὴν πλάτην τοῦ σταθμοῦ, τὴν φύτεψε ἀκριβῶς στὸ μέσον, ποὺ ειχε λιποθύμησε τὸ κορίτσιο.

"Ένας ψηλάλης τοῦ σταθμοῦ, τὴν φύτεψε ἀκριβῶς στὸ μέσον, ποὺ ειχε λιποθύμησε τὸ κορίτσιο. Τὸ μικρὸ φυτραδάκι τοῦ 1871 εινε σήμερα ἔνα γιγαντιαίο δένδρο, μὲ δύνατος καὶ μεγάλους κλάδους, ποὺ ἀνθίζει κάθε ἀνοιξη καὶ γεμίζει μοσχοβούλια, τὸ μέρος ἐκείνο κάθε Πάσχα. Συλλέκτης